

[Holger Eriksen.]

dette af tekniske grunde er umuligt, spørger jeg den højtærede undervisningsminister, om han ved en ny henvendelse vil give finansudvalget mulighed for at redressere den fadæse, det begik for et år siden.

Undervisningsministeren (Bomholt): Det ærede medlems spørgsmål kan jeg besvare bekræftende.

Siden rigshospitalet blev oprettet i begyndelsen af dette århundrede, har det været praksis, at patienterne udover den faste hospitalstakst for kur og pleje særskilt betalte udgifterne til al ekstraordinær vagt af læge eller sygeplejerske, hvadenten denne vagt var ordineret af lægerne, eller den udelukkende var ønsket af patienterne selv eller deres pårørende. Medlemmer af statsanerkendte sygekasser har kun skullet betale halvdelen af udgifterne.

Efterhånden som udgifterne til lønninger er steget, har ordningen selvsagt fået en økonomisk skævhed. Der er foruden det eksempel, det ærede medlem anførte, talrige eksempler på, at betalingen for sygevagterne langt overstiger betalingen for den egentlige lægebehandling og ophold. En ændring af reglerne har længe været ønskelig, men et sådant spørgsmål rummer konsekvenser og sætter let hele hospitals-takstproblem i bevægelse. Ved de øvrige statshospitaler og de fleste kommunale sygehuse omfatter sygedagsbetalingen også udgifter til lægeordnede vagter, der altså ikke honoreres særskilt. Københavns kommune har sin egen ordning med særskilt betaling af vagter.

Vi har derfor udviklet en dispensationspraksis ved rigshospitalet, således at undervisningsministeriet efter direktørens indstilling frafalder eller nedsætter betalingen, hvor patientens økonomiske forhold taler derfor. Jeg tror at kunne sige, at ingen patient af økonomiske grunde har været afskåret fra den nødvendige og ønskelige vagt på rigshospitalet.

Fra 1. april 1955 opgav Københavns kommune imidlertid ordningen med særbetaling af vagter, og jeg fandt da tiden inde til at gå til finansudvalget med forslag om fuldstændig ophævelse af betalingen for vagter på rigshospitalet. Jeg havde sikret mig, at det udvalg, der i nogle år havde

arbejdet under indenrigsministeriet vedrørende statens hospitalstakster, var enig heri, og kunne henvise til, at denne for den enkelte patient urimeligt virkende ordning for rigshospitalet kun betyder en indtægt på ca. 150 000 kr. årlig på et budget, der nærmer sig 35 mill. kr. årlig.

Mit forslag — skrivelse af 21. juni 1955, aktstykke nr. 519 — mødte fra de fleste sider i finansudvalget principiel velvilje, men det lykkedes mig alligevel ikke at få det gennemført i folketingssamlingen 1954—55, idet der i udvalget var ønske om at afvente betænkningen fra det indenrigsministerielle udvalg om betalingsætserne på statshospitalerne. Såsnart denne betænkning foreligger, agter jeg påny at fremsætte mit forslag om ophævelse af disse særtakster.

Holger Eriksen: Jeg takker den højtærede undervisningsminister for det imødekommende svar. Det vil sikkert glæde mange, at vi nu får ændret dette misforhold. Spørgsmålet er så blot, hvor lang tid der vil gå, inden ændringen sker, og derfor vil jeg gerne som et tillægsspørgsmål spørge om, hvornår den højtærede undervisningsminister mener igen at kunne forelægge forslaget for finansudvalget.

Undervisningsministeren (Bomholt): Det er lige oplyst for mig, at betænkningen fra indenrigsministeriet afgives i disse dage, og at denne betænkning fuldtud støtter forslaget om ophævelse af særbetaling for vagterne på rigshospitalet. Såsnart betænkningen foreligger omdelt på bordene her, går jeg omgående til finansudvalget påny.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Harald Nielsen* til landbrugsministeren:

„Kan landbrugsministeren i henhold til ombudsmandsloven indanke en sag indenfor sit eget administrationsområde for ombudsmanden?

I bekræftende fald, vil ministeren da nærmere begrunde, hvorfor han ikke forinden en sags fremsendelse selv lader foretage undersøgelser?“

Harald Nielsen: Det er først og fremmest for at søge en principiel klaring, at jeg har